

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 434/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť V. T., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. A., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 1/03 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 168/2010, 14 Co 172/2010, 14 Co 173/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. T. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. septembra 2010 doručená sťažnosť V. T., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v

primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 1/03 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 168/2010, 14 Co 172/2010, 14 Co 173/2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou okresnému súdu 2. januára 2003 doplnenou podaním z 5. marca 2003 domáhal určenia, že u neho ide o chorobu z povolania, a povinnosti zaplatiť mu z titulu bolestného 5 400 Sk, z titulu sťaženého spoločenského uplatnenia 12 000 Sk a z titulu náhrady na zárobku po skončení práceneschopnosti 216 000 Sk.

Podľa sťažovateľa okresný súd nepostupoval v konaní v súlade s povinnosťou uloženou mu § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), na základe čoho podal sťažovateľ ústavnému súdu sťažnosť na prietahy v konaní, o ktorej tento rozhodol nálezom sp. zn. IV. ÚS 197/07 zo 7. novembra 2007 tak, že okrem iného prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov. Okresný súd napriek predmetnému nálezu ústavného súdu podľa sťažovateľa opätovne porušoval jeho základné právo zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru a aj neefektívnym konaním spôsobil, že okresný súd vo veci meritórne rozhodol až 26. októbra 2009. Sťažovateľ podal proti predmetnému rozsudku okresného súdu odvolanie, ktoré bolo postúpené krajskému súdu až 6. mája 2010. Sťažovateľ podal 26. júla 2010 predsedníčke krajského súdu sťažnosť na prietahy v konaní vedenom na okresnom súde aj krajskom súde, na ktorú dostal od podpredsedu krajského súdu JUDr. E. S. oznámenie č. Spr. 2169/2010 z 19. augusta 2010, v ktorom mu bolo oznámené, že vec napadla na krajský súd 6. mája 2010 a bola jej pridelená sp. zn. 14 Co 168/2010, 14 Co 172/2010, 14 Co 173/2010, pretože okrem odvolania sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu z 26. októbra 2009 boli odvolaciemu súdu súčasne predložené aj jeho odvolania proti uzneseniam o priznaní znaleckej odmeny znalcom z 8. septembra 2009 a 26. januára 2010. Vzhľadom na časové obdobie medzi predložením veci a podaním sťažnosti sťažovateľa krajskému súdu nie je možné považovať konanie krajského súdu za neprimerane dlhé. Súčasne uviedol, že sťažnosť v časti vzťahujúcej sa na prietahy v konaní okresného súdu postúpil na vybavenie predsedníčke

tohto súdu v zmysle ustanovenia § 63 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Podľa sťažovateľa postupom okresného súdu a krajského súdu v označených konaniach došlo k porušeniu základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 1/03 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 168/2010, 14 Co 172/2010, 14 Co 173/2010 bolo porušené základné právo sťažovateľa zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, uložil krajskému súdu v označenom konaní konať bez zbytočných prietáhov v konaní a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 500 €.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým súdom...

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 1/03 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 168/2010, 14 Co 172/2010, 14 Co 173/2010 došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

1. Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 1/03, je zjavne neopodstatnená.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 77/02, II. ÚS 55/02) ochrana základného práva vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo. Podľa tvrdenia sťažovateľa obsiahnutého v sťažnosti však o takýto prípad v danej veci nejde.

Okresný súd v označenom konaní meritórne rozhodol rozsudkom 26. októbra 2009 a na základe odvolania sťažovateľa proti predmetnému rozsudku bol 6. mája 2010 spis postúpený krajskému súdu na prerokovanie o odvolaní sťažovateľa. Sťažnosť sťažovateľa bola doručená ústavnému súdu 20. septembra 2010, t. j. v čase, keď namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 1/03 už netrvalo a keď konanie o ňom pred ústavným súdom nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa čl. 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Sťažovateľ namietal porušenie základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 168/2010, 14 Co 172/2010, 14 Co 173/2010.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj

v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 42/01). Namietaný postup krajského súdu v danej veci (nečinnosť krajského súdu približne 4 mesiace v období od 6. mája 2010 – doručenie odvolania, do 20. septembra 2010 – doručenie sťažnosti ústavnému súdu) sa v napadnutom konaní zjavne nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup krajského súdu v označenom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2010